

Че разбира житейската ни правда...
И радвамъ се, че ти отваряшъ речъ
за радостта на своята душа.

Майстора.

И все пакъ азъ разбирамъ, че съ ума си
долавямъ що е радостъ и безгрижие.

Султана. Защото ти си синъ на младъ народъ
и живота за тебъ е като сънъ

Майстора. Падишахъмъ, що кривятъ твоитѣ думи?
Неясенъ е за мене тѣхний смисълъ.

Султана. Злосторникътъ прекъсна мисълта,
що искахъ днесъ да сподѣля съсъ тебъ.

Майстора.

Готовъ съмъ да изслушамъ съ внимание
Словата ти, премждрий Властелине.

Султана. (Погледва го, спомнилъ си мисълъ).

... Отъ утре ти на дългъ пжтъ ще си...
(Спира се и започва смѣло).

Защо тъй младъ ти бѣгашъ отъ жени?

Майстора. Страхувамъ се блѣнъ да не похабя.

Султана. Ей, вѣренъ знакъ, че ти си харно чедо
на младъ народъ, съ голѣми възжеления.

Майстора. На младъ народъ!

Султана. Защото младъ човѣкъ
е като младъ, неопитенъ поетъ,
въ жената дири туй що нѣма въ нея...
Той въ сѣнката незнайното догонва...

Майстора. Не мога азъ...

Султана. Да разберешъ... Да, да!

Жената е, мой майсторе, велико
възжелене на мжжкото въ човѣка,
а не мечта възвишена въ живота.
Мжжътъ-творецъ — самси е единъ свѣтъ,
жената е съпжтница — луна.
И казалъ бихъ: че вършишъ престжплене
таланта ти жена да направлява.
Престжпно е къмъ божия ти даръ
кога жена ще да го преломи.